

[Anne Grete Holmsgård]

tikken som det helt centrale og afgørende. Den politik udgør ikke noget alternativ til de borgerliges, fordi den, om end i en mindre og mildere variant, trækker på nøjagtig den samme hammel.

Den politik, Schlüterregeringen her har lagt frem, skal afvises. Vi ved meget vel, at chancerne for, at det sker herinde, er meget små. Det kan godt være, at udspillet bliver noget modereret hen ad vejen, men det bliver næppe afvist. Den eneste sikkerhed, lønmodtagerne, de arbejdsløse, kontanthjælpsmodtagerne, pensionisterne har for, at de ikke får forringet deres levevilkår, er, at de faglige organisationer, boligbevægelsen, brugerne af de sociale systemer, græsrodsbevægelserne og alle, der rammes af dette indgreb, nu siger, at de ikke passivt vil acceptere dette indgreb, heller ikke i en barberet form. Der er kun udsigt til større arbejdsløshed og større asociale nedskæringer fremover, hvis regeringen får mulighed for at gennemføre sit forslag, også i en barberet form, og derfor skal det afvises nu.

Arne Bjerregaard (KrF):

Det kan vel næppe undre nogen, at kristeligt folkeparti også som regeringsparti ønsker at fremme en indkomspolitik, ikke fordi vi ønsker at ramme nogen, som det er påstået fra forskellig side, men fordi vi længe har fundet og stadig væk finder, at det er en simpel nødvendighed i dansk politik. Vi skrev bl. a. i vores økonomiske plan af 1977, som vist blev afvist fra alle sider dengang og hånet af visse, også af bl. a. socialdemokratiet, som dog senere har erkendt værdien af indkomspolitiske tiltag:

»Resultatet af 1960ernes fulde beskæftigelsespolitik var en stadig forværring af konkurrenceevnen over for udlandet. Fra 1965 til 1975 steg de danske lønomkostninger med 20 pct. mere end lønningerne i det øvrige Vest-europa.

Den gennem årene stærkere stigning i de danske priser og omkostninger medførte, at vi har fået stadig sværere ved at sælge vore varer og tjenester i udlandet. Eksporten har ikke kunnet følge med importen op, og underskuddene på betalingsbalancen har været resultatet. Som følge af den stadige forværring af Danmarks konkurrenceevne er tu-

sindvis af arbejdspladser ikke blevet oprettet i vore konkurrenceerhverv...«

»Det er værd at understrege«, skrev vi videre, »denne langtidsvirkning af 1960ernes« – og de første 1970eres – »fulde beskæftigelsespolitik: på kort sigt lykkedes det rigtignok at få arbejdsløsheden ned på et rekordlavt niveau« – det erkender vi blankt – »men samtidig er fremtidens beskæftigelsesmuligheder« – i 1980erne – »blevet undergravet i takt med de specielt kraftige danske løn- og prisstigninger. Og disse løn- og prisstigninger var en uundgåelig følge af 1960ernes fulde beskæftigelsespolitik.

1960ernes fulde beskæftigelsespolitik var altså samtidig 1970ernes og 1980ernes arbejdsløshedspolitik.

Det må herefter stå klart, at problemstillingen i den økonomiske politik i realiteten *ikke* er spørgsmålet, om man skal sætte hensynet til den øjeblikkelige beskæftigelse højere end hensynet til betalingsbalance og prisstabilitet.

Valget i den økonomiske politik må ærligt fremstilles sådan: og må ærligt fremstilles således:

1. Skal vi nedbringe ledigheden nu mod til gengæld at acceptere en højere ledighed i fremtiden? Eller 2. Skal vi undlade at nedbringe den øjeblikkelige ledighed, men til gengæld sikre en god beskæftigelse i *fremtiden*?

Dette er det virkelige valg.«

Således skrev vi i 1977, da vi appellerede til folketinget om at gå ind i indkomspolitik, fordi vi fandt, at det var et af de sidste politisk-økonomiske instrumenter, vi havde at spille på, og at det var nødvendigt i den givne situation. Og enhver må vel sige, at vi har fået ret. Vi gennemførte det ikke tilstrækkeligt, og har vi ikke fået større underskud såvel indenlands som udenlands, og har vi ikke fået en større arbejdsløshed? Ganske vist søgte man dengang at nedbringe arbejdsløsheden kunstigt, og vi har medvirket til visse dele heraf, det indrømmer vi gerne, men generelt må vi sige, at trods dette er arbejdsløsheden steget, fordi man ikke ville gå ind i den nødvendige politik.

Den politik, kristeligt folkeparti ønsker at tage medansvar for, dengang som nu, er således som på alle andre væsentlige punkter i samklang med, hvad vi tidligere har fremført. Det er ikke for at være asocial, som det nu